ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Τί τρέχει ; ρώτησε ὁ Λαμπίρης.

— Τὸν πιάσαμε, κύριε !

— Ποιόν ; Ποῦ εἶνε ; Γιὰ ποιὸ μιλᾶτε ;

— Γι' αὐτὸν ποὺ ζητοῦσαμε.

— Τὸν πιάσατε ;

— Ναί.

Τὰ μάτια τοῦ Λαμπίρη ἀστραψαν ἀπὸ ἄγρια ἱκανοποίησι. Κύτταξε ἁπλῶς γύρω του, μιὰ φορὰ εἶδε κανένα.

— Ἐκεῖ... Ἐκεῖ τὸν ἔχομε ! τοῦ εἶπε τότε ἕνας ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους του, δείχνοντάς του πίσω ἀπὸ ἕναν θάμνο.

Ὁ Λαμπίρης πλησίασε ἀμέσως καὶ εἶδε ξαπλωμένον πίσω ἀπὸ τὸ θάμνο τὸν Γαλάζη.

Ὁ ἄτυχος νέος ἦταν ἀναίσθητος, τὰ ροῦχα του κατασκονισμένα. Ἕνα μαῦρο σημάδι στὸ μέτωπο, κοντὰ στὸ μάτι, ἔδειχνε πόσ κάτω εἶχε χτυπήσει.... Τὰ χέρια του ἦσαν κατεξεσχισμένα καὶ ματωμένα.

— Εἶνε λιποθυμισμένος, ζαλισμένος γιὰ καλά ! ξήγησε στὸ Λαμπίρη ἕνας ἀπ' τοὺς συντρόφους του. Ἔτσι καθὼς τὸν κυνηγούσαμε κάτω ἀπ' τὴ μάντρα ἔπεσε δεξιὰ κι' ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του. Γι' αὐτὸ τὸν χάσαμε ἀπ' τὰ μάτια μας ξαφνικά. Τὸν βρήκαμε πολὺ φύσματε καὶ πῆρε νὰ ξυπνήσῃ. Δὲν τὸν φτάσαμε στὶς αἰσθήσεις του, γιὰ νὰ μὴ μᾶς κόψῃ φασκέλες...

Ὁ Λαμπίρης ἀνάσανε μ' ἀνακούφισι. Ἐπὶ τέλους κρατοῦσε στὰ χέρια του τὸν ἄνθρωπο αὐτό, ποὺ τὸν εἶχε τόσο βασανίσει !

Ἔτσι θὰ ἐμπιστεύονε καὶ τὸ γάμο τῆς Ρόζας, ἐφ' ὅσον εἶχε στὰ χέρια του τὸ Γαλάζη.

— Σηκώστε τὸν κι' ἀκολουθήστε με, εἶπε στοὺς ἀνθρώπους του.

Ἐκεῖνοι τὸν ὑπάκουσαν. Σήκωσαν τὸ Γαλάζη καὶ τὸν ἀκολούθησαν. Ὁ Λαμπίρης δὲν πῆρε τὸ δρόμο τῆς Σχολῆς. Σκέφθηκε πὼς θάταν καλύτερα νὰ μεταφέρῃ τὸ ζωγράφο στὸ σπίτι τοῦ φίλου του νησιώτη, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐν γνώσει τῆς ἐπιθέσεως αὐτῆς. Τὸ σπίτι αὐτὸ βρισκόταν κοντινό, στὴν ἄκρη τῆς πόλεως καὶ σὲ λίγο ἦσαν ἐκεῖ. Χωρὶς νὰ συναντηθοῦν μὲ κανένα. Ὁ Λαμπίρης χτύπησε τὴν πόρτα καὶ σὲ λίγες στιγμὲς κατέβηκε καὶ τοῦ ἄνοιξε ὁ ἴδιος ὁ φίλος του. Ὁ πατέρας τῆς Ρόζας τοῦ ξήγησε μὲ λίγα λόγια τί εἶχε συμβεῖ.

— Τὸ σπίτι μου εἶνε στὴ διάθεσί σας, τοῦ ἀπάντησε ὁ φίλος του. Ἐλᾶτε ἐπάνω.

Ἀνέβηκαν ἐπάνω καὶ ρίξαν τὸν δύστυχο Γαλάζη κάτω στὸ πάτωμα, σὰν νάταν κανένα φορτίο ! Ὁ Λαμπίρης ἔδωσε στοὺς ἀνθρώπους τῆς Σχολῆς ἀπὸ ἕνα χαρτονόμισμα γιὰ τὸν κόπο τους καὶ τοὺς ἔδιωξε. Ὅταν ἔμεινε μόνος μὲ τὸ φίλο του, τοῦ εἶπε, δείχνοντάς του τὸν Γαλάζη :

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἡ αἰτία ὅλων μου τῶν σημερῶν. Ἐστιγὸς τὸν κρατῶ πειὰ στὰ χέρια μου.

— Καὶ τί σκοπεύετε νὰ τὸν κάμετε ; ρώτησε ἐκεῖνος.

— Ἂν μπορέσω θὰ τὸν ἐπαίγα, θὰ τὸν ἔθαβα ζωντανό !... Μὰ ἔγνοια του. Θὰ τοῦ κάμω κάτι χειρότερο. Ἐδῶ ἀπὸ νησὶ δὲν ξέρει κανένα. Οἱ φίλοι του τὸ σκόσανε. Θὰ τοῦ πάρωμε ὅσα χρήματα ἔχει ἀπάνω του. Θὰ τὸν κρατήσομε κλειδωμένο ἐδῶ ὡς ἀόριο τὸ πρωΐ, ὥστε νὰ μὴν τὸν βροῦνε, ἂν τολμήσουν νὰ τὸν ἀνεζητήσουν, κι' αὔριο θὰ τὸν ἀρήσωμε ἐλεύθερο. Ἔμα περάσῃ νὰ δῶ τί θὰ κάμῃ χωρὶς χρήματα σ' ἕνα ξένο μέρος....

— Τὸ σχέδιό σας εἶνε καλό. Οἱ φίλοι του ὅμως ;

— Αὐτοὶ θ' ἀπελπιστοῦν νὰ τὸν ζητᾶνε καὶ θὰ φύγουν. Εἶδα ἕνα πλοῖο νὰ βελτιτζάρῃ στ' ἀνοιχτά. Φαίνεται πὼς κάποιος ἀπ' τοὺς πλοιάρχους τοῦ νησιοῦ δέχτηκε νὰ τοὺς βοηθήσῃ. Μαζύ τους εἶνε κι' ἡ κόρη μου. Ἔστω... Ἂς φύγουν ! Μὰ θὰ φύγουν χωρὶς τὸ γαμπρό...

— Γιατὶ δὲν εἰδοποιεῖτε τὶς ἀρχές ;

— Δὲν εἶνε φρόνιμο. Ἐνεργεῖ κανένας καλύτερα μόνος του. Καὶ τώρα φάξε αὐτὸ τὸν ἄθλιο καὶ πάρτον ὅ,τι κι' ἂν βρῇς στὶς τσέπες του.

Ὁ φίλος τοῦ Λαμπίρη γονάτισε πλάι στὸ Γαλάζη καὶ πῆρε ἀπὸ τὶς τσέπες του ὅλα του τὰ χρήματα καὶ τὰ χαρτιά του. Δὲν τοῦ ἄφησε ἐπάνω του τίποτε, οὔτε κι' αὐτὰ τὰ ἐπίχρυσα κομπιὰ τῶν μανικετιῶν του, οὔτε τὸ ρολόγι του, οὔτε τὸ χρυσὸ δαχτυλίδι ποὺ φοροῦσε στὸ χέρι.

— Καὶ τώρα, εἶπε ὁ Λαμπίρης, ρίξε τον στὸ ὑπόγειο καὶ κλείδωσέ τον καλά.

— Ἔτσι ὅπως εἶνε ἀναίσθητος ;

— Φεσιαά, διάβολε.

— Κι' ἂν πάθῃ τίποτε ;

— Θὰχω ἐγὼ τὴν εὐθύνη. Μὴ φοβᾶσαι ὅμως. Τέτοια παλιόσκυλα δὲν φοφᾶνε εὔκολα.

Σήκωσαν τὸ Γαλάζη ἀπ' τὰ πόδια καὶ τοὺς ὤμους, τὸν κατέβασαν στὸ ὑπόγειο, ἕνα ὑπόγειο σκοτεινὸ καὶ ὑγρό, σκιμένο βαθειὰ στὸ ἔδαφος, τὸν πέταξαν σὲ μιὰ ἄκρη καὶ κλείδωσαν μὲ προσοχὴ τὴν πόρτα.

— Καὶ τώρα, εἶπε ὁ Λαμπίρης, θὰ πάω ὡς τὴ Σχολή. Ἔχε τὸ νοῦ σου μήπως συνέφθω καὶ θελήσῃ νὰ τὸ σκάσῃ ὁ ἄθλιος αὐτός.

— Ἔγνοια σου. Δὲν βγαίνει κανέναζ εὔκολα ἀπ' τὸ ὑπόγειο ποὺ τὸν ρίξαμε....

. . . . . .

Τὴν ἴδια ὥρα καὶ ἀνηφόριζε ὁ Λαμπίρης πρὸς τὴ Σχολή. Ἔβγαιναν ἔξω ἀπὸ τὸ πλοῖο, γιὰ νὰ φτάσῃ γιὰ τὸν Ἀνόρτα, ὁ Ἄλκης μὲ τοὺς ναῦτες τοῦ καπετάνιου.

Σιμώνησαν νὰ φτάσῃ στὴν ἀρχὴ ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, στὰ χαλάσματα τοῦ κάστρου, γύρω ἀπὸ τὴ Σχολὴ κι' ἔμειν' νὰ μπόνε καὶ στὴν πόλι καὶ νὰ ἐρευνήσουν παντοῦ.

Εἶχε βγεῖ πειὰ ὁ ἥλιος. Ἀνηφόρισαν ὡς τὴ Σχολὴ, ἐψάσαν, ψαχνοντας, πίσω ἀπ' αὐτή, ἐρευνήσαν παντοῦ, φώναξαν, ἐκάλεσαν τὸν Γαλάζη μὲ τ' ὄνομά του, μα τὸν κάκο. Ὁ ζωγράφος δὲν φανόταν πουθενά... Κατέβηκαν τότε στὴν πόλι. Τὴν διέτρεξαν, ψάχνοντας ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη. Μὰ δὲν βρῆκαν πουθενὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ζητοῦσαν.

Ὁ Ἄλκης δὲν ἤξερε τί ἐξήγησι νὰ δώσῃ στὴν ἐξαφάνισι τοῦ Γαλάζη. Τὸν εἶχαν πιάσει ἄμαχο ;

Σκέφτηκε τότε νὰ ρωτήσῃ μὲ τρόπο κανένα ἀστυνομικό, νὰ φτάσῃ, ἐν ἀναγκῇ, ὡς αὐτὴ τὴ Σχολή. Τὸ πρῶτο δὲν ἦταν δύσκολο. Γνώριζε τοὺς λίγους χωροφύλακας τοῦ νησιοῦ. Τοὺς φάνηκε κοσταλλίλος, μὰ δὲν ἤξεραν τίποτε ἀπολύτως. Τράβηξε τότε πρὸς τὴ Σχολή, ἀπογοητευμένος νὰ μάθῃ τί συνέβαινε. Μὰ κι' ἐκεῖ δὲν εἶδε τίποτε τὸ ἄπαιτε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ μάλιστα ἀντίκρυσε σ' ἕνα παράθυρο τὴ Τζαΐλια. Τῆς σφύριξε. Ἡ νέα τὸν εἶδε. Τῆς ἔγνεψε, ρωτῶντας την νὰ μάθῃ τί γίνεται. Ἡ Τζαΐλια τοῦκαμε μιὰ χειρονομία ποὺ ἐσήμαινε καθαρά : «Ὅλα εἶνε ἥσυχα». «Κι' ἐσεῖς ; Τί ζητᾶς δῶ πάνω ;» τοῦγνεψε ἀμέσως ὕστερα. Πῶς νὰ τῆς ἔδινε νὰ καταλάβῃ τί συμβαίνει ; Πάντος γιὰ νὰ μὴ τὴν ἀνησυχήσῃ, τῆς ἔστειλε ἕνα χεροφίλημα καὶ κατηφόριοε πάλι πρὸς τὴν πόλι....

Δὲν ἤξερε πειὰ τί νὰ κάμῃ.

Ὁ Γαλάζης δὲν φανόταν πουθενά, σὰν νᾶχε ἀνοίξει ἡ γῆ καὶ νὰ τὸν εἶχε καταπιεῖ...

Σκέφτηκε νὰ ξαναγυρίσῃ μαζὺ μὲ τοὺς ναῦτες στὸ πλοῖο. Θὰ τοὺς ἔλεγε ἐκεῖ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐρεύνης τοῦ καὶ θὰ τιθιαραν ὅλοι μαζὺ μιὰ ἀπόφασι. Αὐτὸ ἦταν τὸ πιὸ λογικό.

Κατεβαίνοντας πρὸς τὴν παραλία, εἶδαν ἔξαφνα μπρός τους τὸν Λουκῆ. Λίγο πιὸ πέρα, κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο, κάθοταν ἡ Ρόζα. Εἶχαν βγεῖ κι' οἱ δυὸ ἔξω ἀπὸ τὸ πλοῖο, μὴ μπορώντας νὰ συγκρατήσουν τὴν ἀνυπομονησία τους.

Ἡ Ρόζα ἔτρεξε πρώτη κοντὰ στὸν Ἄλκη, γεμάτη ἀγωνία.

— Ὁ Ἀντρέας ; τὸν ρώτησε.

Ὁ Ἄλκης κύτταξε γύρω του, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

— Δὲν τὸν βρήκατε λοιπόν ; Πέστε μου, δὲν τὸν βρήκατε ; εἶπε πάλι ἡ Ρόζα, μὴ μπορώντας νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀγωνία της. (Ἀκολουθεῖ)

Λίγο πιὸ πέρα, κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο καθόταν ἡ Ρόζα...

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

«Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ»

Ἡ παθητικὴ καὶ δραματικὴ ἱστορία δύο κοριτσιῶν, δύο Ἀτθίδων ἀδελφῶν, ποὺ ἀγάπησαν παράφορα τὸν ἴδιο νέο.